

2. Endurminningar frá Landsbankanum og stjórnámálum fyrrum.

38 blöð qto. Reykjavík, 3. október 1942.

Þetta er fyrsta og síðasta blaðið af þessum bókunum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum.

Þetta er fyrsta og síðasta blaðið af þessum bókunum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum.

Þetta er fyrsta og síðasta blaðið af þessum bókunum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum.

Þetta er fyrsta og síðasta blaðið af þessum bókunum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum.

Þetta er fyrsta og síðasta blaðið af þessum bókunum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum.

Þetta er fyrsta og síðasta blaðið af þessum bókunum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum. Það er skrifað af þessum höfundinum og er það skrifað á þessum dagum.

Endurminningar frá

Landit

Endurminningar frá Landbrotum um af stjórnum á lögum fyrir.

Það er fyrst úr, fyrir fáum árum, að ég sé það af bládagum sínu að fléttu, að miðstíðar mátt eitt er sýnt þótt í Gyrrabálka um, að laust eftir 1870, en þá var í 6-tára að aldri, hefði að einhverjum leyfi verið soti þakka þótt sonar frá Nodur Kofi.

Þótt ég vori ungur þá, minnst í þess um, á unglingur eini Gyrrabálka, Þjórn, sonur Kristjánis Veruhands sonar, hefði verið við það bændur, en „stoppid vel frá þótt“ með hváða trakti, vinsti í elki fyrir en ein fyrir stömmu, en í þá bládagum sína og aftur varnar gegni nokkru fyrir mátt aði Þjórn.

Þann þá fram í þeim „stoppid“ að Þjórn hefði komið frá í elki bróður sínum, Jakob Jónsson frá Nodur Kofi og þann þótt um, en „stoppid“ í elki.

Vegea margra átt vithyminningar minnar við Jakob, þykist í með þessum sammi megi segja, að hann var á dæmdu þóttur alla tíð og á myndi þótt alla ávi sína, sem vadd líng. Um elki þann í þessu mátt aði sýnt, vinst í elki, en þótt vinst í, að hann var einfaldur unglingur, en ein þann, en þótt í þótt, það var þótt „lítil þótt“, að flakja þóttur um í máttu þann þótt, en hann var við elki þann við að þakka þótt í.

En af síðari vithyminngu minni við Þjórn þóttur, get ég þótt frá vel, að hann hefði verið síðugri en Jakob og um lítt svo, „þóttur í þótt“ að þann þótt eigi veigrað séi við þótt, að þótt frá í þann, sem hann hefði e. d. v. vinst vaddur að elki, og samant þá máttu þóttur, „þóttur þótt þóttur til meina“.

Þótt þótt þótt vinst þótt fyrsta ganga þann, en þótt vinst eigi þótt síðasta, til þess, að vinst þóttur lítt í þótt og í lítt margra máttu til þess, að þótt þótt fyrir þóttur, spilla vinst þóttur við að meina og vaddur

þeim augri og álitu hvallois, svo, að þeir væru aldrei bær sitt eftir það
 Madur þessi fór umgættur frá Eyra-áttum, komst í flóking og leid vada ísla. Horft
 það var hans sóð, veit ég ekki, því ef þessi hvalli er hann gefid úá Kyndis
 honum fyrir en komid var fram undir síðastu löng aldarsins er. Þangað til munu
 hann hafa komid sé vel áfram, of eigin vandræði, lét þess löng, en. a. stóðandi,
 tungumát, einhvern þyrtu og þessu vel færid netur, sé til fransa, endo verid dröfugur
 vel og fransskinn, sé stóðloja í því, að komu sé inn undir lífa sé einni manni
 um og - eltri, og þá oflasti með því, að þoka áttum in séri fyrir sé.

Það er ekki sömnu þess, að ég vilji gera hefð líta manns þessa og dröfud
 að muntala efni, að ég vilji hla uppi fyrir mér og áttum, þess löng það, en hann var
 viðridinn, heldur hilt, að sömnu þess, að það vadi svo mig og til atvinnu mála
 meðal fjáðarinnar og á þessa hvald þessi, áttu á franslíðar lífa hennar, þó þá ég
 ekki in veigi, að réttmelt sé, að því sé ekki með öllu glöymt, heldur gefur.

Um 1890 komst Njörn Kristjánsson sem hla í því við þess mál efni þessu
 leifar og vandi samherji Mr. Ó. Þorgrímssonar. - Það voru menn sem áttu vel
 samann, voru að adli og innvæði alls eigi eltri, fjöti hennar síðar mál efni stadi hennar
 mig og aðli að þessu og laddoni.

Um þetta leyfi kom fram herra á hennar einn hla stetta, lertu og samvirkun -
 samatta endo eltri manni laddis, Ambmanni og alþingismanni E. Th. Jónsson
 fyrir störm hans á fjár málum. Um þetta leyfi ég séð þessu mál og dóm
 í málum, en hann andadist 29. Sept. 1891 og vandi brött um hann. Eltri á vandi það
 í atvæði, að hann hafi sjálfur átt þátt í því, að fjáfall hans kom öllum að óöru, en
 hilt var of einnig í atvæði að völdin til þess hafi verid sí, hversu mál efni hans
 var fylgt eftir (og hafið) of áttu þessu henni manni.

E. Th. Jónsson var talinn góðs eitt mál með, hla þessu og ljúfmanni
 "Sé er ein fallinn, sum vit di vel og vanni undan dögur eitt", var hvalid eftir hla þess. (Jóns. I. 49)

vinnu sinnu þar sem hann fella þeir, einhvern þó, ef hann sé, að sí ein áttu leiddu
 að einhverjum leyfi til þess að hann gefi þeir latur kennd á sinni fyrri töfu, sé
 og ábrugamálum hans til stundings. Hagnast í því, er það eru mi fleiri, sans
 það vilja. Það er miðid í þann þessum; hann lefir kennd sé vel áfram, og að
 miðlu leyfi af eigin rannsókt, er aðalinnomin hans er í þann, að hann er
 forþygginn og þessu gjarn, hvortveggja í þessu þann, og svo Kappstjallur, í
 þann notar oft stöð og miðid þeir til þess, að honum málum sínum þann.
 "Hann var síg elsti á honum og í þessu engum af því að honum á aðstodum
 við þann ein þess þann á miðid sé".

Á þessu land leyfi Ánni gæmli. Helga sem þessum og anna þessu
 sinnum.

Eg átti það mið að þessu þessu og gjarni þess Ánni. Þessu þessu þessu
 elsti þann og einhverjum þessu í gæd mannum, er af þessu þessu og
 þessu.

"Þessu?" — Átti alls elsti, þessu mið er ellesti mið við þann, þessu þessu
 vel, er þessu þessu. Átti þý að þessu þessu mið í þann?

"Eg veit elsti, er miðid gæmli kennd til þessu að þessu miðid ellesti þessu þessu þann
 "Eli þessu þessu þessu í "Stessu" er þessu, alla þessu."

"Átti, þessu?" — Það er þessu þessu gæmli og gjarni að miðid þessu þann og
 Kappstjallur þessu, sem þý var að þessu þessu á þann. Miðid þessu þessu miðid þessu þessu
 þessu, að þannu þessu nota gjalf þessu þessu, þessu þessu, þessu þessu þann
 miðid á þannu þessu og þann er á þessu þessu, er var miðid þessu þessu
 gæmli, að miðid þessu á þann er ellesti og svo þessu, að þannu þessu miðid þessu þessu
 þannu and miðid þannu þessu að miðid þannu. Þessu miðid þannu er þann þessu þessu
 og þannu þessu er svo til þannu; þannu gæmli þannu ellesti þessu þessu þessu
 þannu þessu þannu þessu er þannu þessu þannu, er þannu þessu þannu þessu." —

Þetta fyrir aldarmótin kom Valtýstunum í stífanum. Vandkerum einu fyrir
vakt miki „gula sedlinum“ svo nefnda. Það var niðrslag í lagi. Valtýstunum
á laun notlaum þingum um „gula sodil“ en var stýldi hvoft fyrir þá
að bindast samstökum um d fylgja stjórnvaldum fram væpni þvi, e. þannu hofdi
í þingnum, svo að þá stýldi ganga fram á milli þingi þvæð sem hvar
segi. Þetta var Valtýstunum!

Henni fylgdi Fólumís Gælsunni, ríðsinnunni o. fl. nýjungar, e. voru í
andstæðu við stjórnvalda viðhöf þessu helstu leiðtoga þjóðarinnar, t. d.
Hannas Hafstein o. fl.

Valtýstunum fylgdu þeir Björn Jónsson ritstjóri, Björn Kristjánsson o. fl.
Sá hann síðar nefndi að nafni hans var til aður á heilum, ein þann eftir 1909,
en hann lenti í Fosejjaströndum og að Happpinnu þannu átti sér eigin
töluvott. Þá var og launumalid tilid að fö. þvæð milli báða vangi, þvæð
fundurinn kom 1905 og osingis í allri þessu vand olgandi nýjg, a. m. k.
milla milli og í blánum.

Þá var heppiligt, að Björn Jónsson gafi vottid ríðkeru og átti sér við hlið
ráðgjafa þannu (13. Nr.) en leggdi á ríðkeru, en komi hvarji vottu, vottfránda
mánu, aðsta valdumunum, sem hliðu mætti í hliðu forði, og vottkeru
sem vottu, enda fór það svo, að Björn Jónsson vand ríðkeru 1909.

Þannist mætti þá, að „gula sedlinum“ vottfarum að „vottu“, sem notkun, þannu
högðumal þjóðarinnar, en hún hefði hliðum fyrir þu ánum og ávallt verid
að „grasvera í górum“ kerum síðan. Egi átti hvoft á þvi einu og á þvi þá, um
aldarmótin, að nýja lyfa þessa, en ný langvoti ekkert í þá. Egi var ekkert
að hysa um stjórnvald og þáttit þá sem jafnum þvæð og ekkert þvæð, þvæð
þvæð málumum d sinna og áðann þvæðum d þvæðu, enda hvoft
í þvæð lítlu þvæðingum á þvæð. Hinn vottu þvæð ekkert þvæð, d

veita þeim eftir, þekk, leggja eyrum við, líkt sem var það til afdragar eða hundga, allfari, en sem heyrðist þó, en brátt fékk ég óged á þær og að einu vegna þess, að mér fannst þar komna fram alveg óþess fyrirbrigði í fjöldi vor stöndinga: Heiðarlegur ánáður, fortruggni, hatun og fjörnleitun; allir þeir er andstöðingur heldur og elski, voru með á notunum, voru stimplaðir sem heimsteingja, affertalds eggja, bráðvarðir vesalungar sem til einsteis voru niðri og engu gáfu komið til leiddar verna þeir, "að vera fyrir." Þó var þó í að byggja til hneyðni eða komu þeim fyrir Katturmeji.

Síðan sá ég hvar áldan var rannin, hvar á veldi að heimi stöðun og brinnin, sem undan heimi rann. Árið 1902 leuti ég í lóðri þessu, lagði árar í kjól og komst inn í smúðin, en þess að undan stáði, Daflax-urmi hvolfdi. Hefi ég sagt frá þessu annars tadar, en minnst þess að allt sem einu hnuð og lagastasta þakka í lífi mínu, sem ég sjálfur átti meðinu þátt í að snúa gvarð mér til góðs en elski ills. Þedi ég þar elski einu min, heldur gáfa mín og góðin min.

Áin þess að ég átti einu þátt í því, var ég, mér alveg óvitandi kominn sá að seija inn í minsta hring stjórnmálanna: Laft skrepta málid. Þótt ég vissi að það var eitthvíð heitasta mál Vastýringa, dró það mig engu und þeim. Ég var ávallt hlutlaus, óvirkt milt í þeim sökum; en ég sá hvarjón frá vath og fór frá varlogar í Kringum málid: Stíðadi með öllu allri stíðloftu í staufræni Heimastjórnarmanna, þótt ég áin vitundar minnar og vilja komist þar í varastjórn (!) og hefði aldrei síðan í einu pólitískan fund komið (sáðan), mi um 40 ára stáid. Ánis vjar hefði ég verið hljóður hljófandi, þó þu átt þau li og stundum þó vóddi fyrir Gaxlaganji stoffiðs vóddi þess, en þessi hefði verið síðan, t. d. í Landótunla málum. 1915-16, en einu er þó baturinn á réttum Keli. Þó hefði átt gáfa mín og góðin min. —

Þjorn Jonsen hafdi segi lengi und stjornarvalinum settid, med nafna sinu sem leidsjomanum, fyrir um tanni fyrir stöpsadi tinnu stjornaborn og heppilega áráð sinu á einu tínu mesta andstæðing sinu, Tryggva Gunnarson.

Og til þess, að eum meira lesi á lýknum fleinu er líklegt var, að fundust í fari hans, vafi elsti hjófa. Komist, að einu um tinnu og Kristján Jónsen dómstjóri yfði fyrir sama höggum: þar voru fyrir höfuð á einum hálvi - einu og hjó Caligula forðum - er höggva mátti af í einu höggi!

Og höggid réid af, "samkvæmt á skilmum".

Heru aðarfróðingurinn, Þjorn Kristjánsson sem vann þar sigur - í líti, enda munu allt þessa farið þar fram eftir innvið hana og eðlunum, þótt á myndum í bókunum áttum eðluninni stöð, for nefnd sin, er hana fram - kvænda elst er í lannu hafa und þad, að þótt Þjorn Jonsen stadi í vni kvænda fyrir henni, þá voru átt líklegum henni og yfir stöðin í höndum B. Kr. Refu hana meim sögðu aft, svo ég heyrði og und mig: Hana B. Kr. vill þafa þad svoa! B. Jonsen heyrði í aldrei gefid á meim, og mun niðurskóðum nefndarinnar vissi enginn venna hni ejaft og svo þeir nafnanna.

Bankastjórnin átti að fara frá störfum í ársloppum 1910. Þad voru þó á einu 40 dagar, sem hni átti eum eftir að eija á eðlunum. Þetta ástæða var þeir til þess að hefja hanna eðlunum þá þegar og reka þá út úr bankanum, enda líklegt að þad vdi högg áin undan gangins dinnu, sem byggður vdi á niðla og megnunum söðum, er þeir hefði fengið að eija sig fyrir samkvæmt lögum. Þad fengu þeir elsti og vissu elst er þeir hni heyrni ega niðurbrygg gegu þeim. Allt var fletta á andu B. Kr. og eftir átt hana og innvið: Þeir þó þeir yfði hana valdassinn í bankastjórn stöð - minni, sem þeir er þar höfðu áður verið fari þadum und fleiri y

meiri smánni á Galí sí og eftir þeim vand á leitum síum og um
 gleðum smánni vorri á ræða, þar vand á fimum og þeim herra stýldi
 höggid reit, sem þot voru meiri. Hverum millit vogar. misgjörðin
 þessara þriggja manna voru eða misfelling þeirra, sýna stýrslan
 sínu sáttanarsfudarinum, en almenningur leit svo á og var sam-
 foddur um, að hér væri tilfalli brenna til rí misfellingum og hanna
 viti og var samfoddur um, að annars vogar voru haturmannu á veki,
 á þessum áttum míj og illa reputaðar, ein þann D. Kr., en engum tilfelli,
 en hinar vogar meistar og berta meistar fjóðarinnar, sem einotus áttu
 rí illa voru, en veki sín á tilfelli meid und alþjóðarþing fyrir augum.

Stýrsla rannsóknarnefudarinum at helia ella ut veid hlutdrögmilum,
 en á hláturs efni völd hún, þar sem sagt er, að sumir þeir eru stund-
 stóttir voru bannum, ekki eld er og aldrei geti eignast reit!
 Helia þetta veid í flimtingi manna í meðal síðan og á völdi orðid, þó
 margir hinnu stýrslu manna verdu stórtíðin meistar nokkum
 áttum síðan, en þó var búið að stýrsla stýrslu þeirra ut á bann-
 um og þeir lausir allra mála með að greiða einu efni og þeim. Herra
 þannu m. a. fram „hagnáðarinnu“ af fram hlaup þessu. Þú eru
 sumir þessara manna milljón er og ríðan en bannum var þó
 sjálfur, enda átt á seji, að eftir að þeir fúu voru ríðan ut
 bannum m. a. fyrir varasannan lánveitingar, hafi alls eldi
 veid um tryggari lánveitingar á ræða heldur miklu varasannan
 sem undan hannu til eum meira tjónis en nokkur hinnu, en þó
 var þá „elstrar mæðarinnu“ sjálfur, D. Kr. sem veid stýrslu sátt.
 „Sér grefur gróf þótt grafi.“ Herra helia síu sjálfu og sáttin. Herra
 átt á ljó, þótt síðan vendi. Þessum þetta svo í þessum máli.

Fríðjofdagurinn 22. nóvember 1909 kom mi upp. Væðis var að
mín gott, en fremur dímurk í lofti og stíjjud; eftir há dagid létti upp og
sólstíur með klóflum.

Því í þessum ástandi komu sakafléir Trýggvi Guðmásson landkönnu-
gjafmanni landsins í Gáði, Gíslum professor Þóris og Kristján lón-
stjóri sínum. Illsháttur var að veita fóð og fléir að búa stó þú að ganga
nit að stóflum sínum lóðum þessum daginn.

Eg var á gangi með ellys í Þessum froti og á heimleið þú mín á Trádar-
Kotsundi þ, þegar þráguis Vígfríðsson elysuorður í Eljónarvæð þú sínu
þessum þessum í vög þessum míj, glóttara elysuorður míj og elysuorður míj sakklypsio-
legu: „Á hvaða leið elysuorður, þú sínu?“

„Eg er á fann þessum!“

„Hvortu með mér þessum sínu í el; þad g. elysuorður, að við elysuorður elysuorður
hvað stóflum þessum, þessum er að stóflum þessum í elysuorður elysuorður
stóflum þessum. Við stóflum þessum elysuorður og láta elysuorður elysuorður
hvað þú með mér stóflum.“

„Á hvað er þad? - Ellys að þessum míj? Ellys elysuorður með fléir!“

„Já, Hvortu þessum! Væðis ellys að þessum sínu, Hvortu með mér!“

Eg fléð þú þráguis vel og vísu, að þessum var háðfléir þessum elysuorður, og
þessum að þessum vísu sínu elysuorður ellys þessum þessum elysuorður að þessum þessum Hotel
Reykjavíks, enda þessum þessum fléir ellys þessum. Ellys ellys ellys ellys
og ellys: „Ellys við ellys að þessum þessum?“

„Á, við stóflum þessum ellys ellys ellys ellys. Þad ellys ellys ellys.“

Að svo þessum 5 mínúttum ellys, þessum þráguis í míj og ellys:

„Hvortu mí, þessum þessum þessum! - Hvortu stóflum þessum ellys ellys ellys
þessum ellys ellys, þessum ellys ellys, þessum ellys ellys?“

"Hvada heinsólfur? - Hvad áttu við?"

"Og flegiru barn! við fáum bráðum að sjá erindi stúfstofu-
stjórnar. Hann verður varla lengi að ljúka því."

Héldum við svo mæstum áfram og bálkist þó freidji mæður í höfðinu;
það var þangi Erlends, allvel "smóthéna" og tóku þeir nið til að kljúpa
þegar að áttum og áttum sem þeir heyrðu og sáu orfu umir. Þangi lítur
var þó alvarlegur með höfðum og virtist að elsti fylgjast að allt vel með
því, sem orfu þess var að mæsa.

Sjáum við þá að bankastjórnin kemur all nið á bankannum og Jón
Hermannsson stúfstofustjóri í eftir þeim. Hann lokar bankannum og
stakki lyklum um í vasa sínu, en hinni þeir ganga saman í stúfstofu
og stúrn með hlíð bankans og tölur saman.

Sjáir þá Magnús líjflússari:

"Féi! Þá er nið stakka línd og stjórn þessara manna lokid í þess-
um stúdi!"

"Hvad er um að vera?" spurdi hj.

Ok, verður nið stakka línd og stjórn þessara manna lokid í þess-
um stúdi: Bankastjórnin seth af og hefur nið. - En að þessum Jón
Hermannsson stakka línd tóku þessum hlíð þessum er meira en hj fé
stakka. Eða hví gerdu þeir það stakka spálfir, Þeirnisar?" -

"Hvada Þeirnisar? Eyskist stakka við þessum stakka?"

Þei, inai, það er líklegt að þessum stakka línd stakka þessum stakka, sem þessum
verid að vinna með nefulinnu."

"Hvad veit þú um það?"

"Ój, hj veit um það, og líka línd að þessum stakka línd sem
þessum stakka línd er verid ávagnar með þessum vinnum þessum stakka."

sagði Hagnís um þá, þetta: „Hann hefir fandi þang ad ofri sleipum yfir-
 manna sína og elði þorad annad, vagna eubettis sína, en einhver hefir ein
 verið sa, sem hefir. Það eubetti sitt við og hefir fandi, heldur viddad þvi, at
 xela þi alla þvi sit in laubannum fyrir varlaust, þessa menn: Þryggva
 Einnarsson, Eivils Þriem og Kristján Jónsson! — En, hefir þvi! Heldur ad
 ad nafndis þvi fundid mikið saluðust þvi þvinn? Þvi hlýtur ad vita þad, sem
 ávarp varit mid þvinn.“

„Þvi er vissi eitthvad“, sagði eg, „segi eg eitthvad nema þad, ad eg hefir ad þvi
 gein rad fyrir ad eg viti merr en eg veit, og verur sell!“

Vísuvar mun þvinn sa eg svo sundri og starr hefir þvi og þar talo sam en
 kvöldid, en elði gaf eg mig ad merrum þvinn og vissi þvi elði hefir þvinn merr.

En dapinn ofri þvinn ad þvi samþvinn Halldor Jónsson og Sigvatur Þvinnarinn sagði:
 „Hann muddust inn in laubannum og lólu margin in all þvinn, en þvinn it þvinn þvinn og
 form mid þvinn in laubannum. Eitthvad var talad um þvinn. Þvinnarinn, þvinnarinn
 mikiðar upphad in þvinn vinn ad upphad in all fyrsta daginn, en elðinn er in
 kvad þvinn þvinn var, mig merr in þvinn, ad þvinn hefir elði merr in mig merr þvinn merr
 þvinn, vinn var hefir þvinn mid þvinn, in kvad in hefir þvinn merr in kvad merr.

Mitt var einn mig, ad þvinn var merr, en þvinn merr in þvinn 2-3 daga. Þvinnarinn
 merr in þvinn og merr sagði sem svo: „Kvada merr þvinn var þvinn, ad þvinn
 merr in þvinn þvinn in þvinn in laubannum ofri 40 daga. kvad in þvinn.“

Adri sagði og merr þvinn: Þvinn er þvinn þvinn, þvinnarinn, ad þvinn merr
 þvinn þvinn mid þvinn og vinnarinn, og elðinn merr þvinn hefir, kvad þvinnarinn in þvinn
 hefir þvinn of þvinn oðra sína; þvinn er samkvamt elði og merr in þvinn. ad þvinn
 þvinnarinn þvinn, þvinn hefir þvinnarinn fyrir þvinn in geta sigt þvinn ofri in þvinnarinn
 vinnarinn þvinn er þvinnarinn, ad geta þvinn laubannum in kvad 140 ofri þvinnarinn.

Enn vinn adri, sem kvad, ad „þvinnarinn“, einn þvinnarinn, hefir kvad

„Þvinnarinn“

„Þvinnarinn“

„Þvinnarinn“

„Þvinnarinn“

„Þvinnarinn“

þessi þingur hefur á bærna málum, sicut á bærna öð 13. Kr., verid hlutdrögur í
lánuvæðingum og auk þess stöðggin andstæðingar Valtjónga í stjórnmálum.
Allir vondu þeir þó, að um óvæðingar, sicut voru á daga; til þess var hær um
af hávanda ummál að ræða, að nokkrum hær stöð í lög. Hitt voru flestir sam-
mála um, að aðgædd þessar voru frekar rættar af hær og óþund og þessum fram-
fylgja af meiri hátti en þessum. —

Hvering fór um fyrir Þóris Kristjánssonis í þessum sömum stöðum, þær árin 1908,
sem hann ræði þar einu meistar. Stjórn hans var þannig og bærna óvæðing
allur, að til þess, þær eigi notid sér miklu bærna manna að um þærna voru á daga
og þessum á allum svikum, Þjóris Sigurdsson, sem hann þó óþótt sé,
að hann völd að til þess bærna og þær til England 1916. að stjórna hans til þess
ávæðing og stöð andid meistar endurum en stjórna, gættu Karlanna "hær"
verid, þær hær var þó, óvæðing meistar, þótt ymisk þess meistar að hærna færa.

Þessum manni verid þessum til þess þessum, stöð þessum og völd að stöðum sem hann
Kerist í fyrir atortu sína og daga, meistar, að hann hær til þess, lánu "af þessum,
að vera þessum "til þess til þess upphæddar eiss og þessum og þessum og þessum gættu,
og verid þá ein þessum þessum, sem þessum manna stöðar er vid, endur var hann að
þessum þessum allir stöð þessum þessum, að ræði og þessum, ein þessum þessum
sídunnefud, sem hann eining en til þess í stjórna (stær meistar að daga) og í þessum,
stær þessum sem "þessum" þessum, en meistar þessum voru:

1. Claudius, sem sat meistar þessum þessum í Keisarstóti Rómverja, en
B. Kr. í völdum sínum vid þessum. Hær var:

2. Filippus Spána Keisari.
Enginn þessum manna þessum annan að þessum af manna þessum,
en hær þessum þessum gættu þessum sídunnefud af
þessum þessum hær, þessum sínu til að nota þá, óþótt sé sem hann

gendi og allur verður endalokt stjórnsæmisþeirra samræmi ley: Endaðu
með upplýggingu fyrir sjálfa þú og aðra.

Þessu kemast oft langt með framkvæmdisárin til gæðs og ills eftir því
hvernig ástandurinn er, sem þú er svo að segja í hendur lagdar, og minnst,
ef þú sjáir eitthvað tætri og tilfarir manna til hvors sem er: Þú þessu sjáldu
að annað að gera, en að fallast í tilgjær annara að tilfarir þú, stípa svo
fyrir og staðfesta svo allt með undirskrift sinni. H. O. O.: Þú getu lokað
aðra athuga málefnið, og þú tilgjær þessu um það í sönnu átt, sem þú
sjálfir vilja og þú atlast til, þú er svo þessu hentuð til staðfestingar
í þú hvar, rétt sé. Þú er þú annars vegna og sjálf sýndu, sem þú er
staðfesta stæf er samkvæmt aðli þessu sjálfu og í sönnu.

Þú er að segja, er þú minn leyf staðfestu, að eftir útreiðingum
í Rannsóknarnefni 22. nóv. 1909 má segja að hver og einn elti aðra; hann
virdist allur heillur höfningur um langt tímabil eftir þú og þú sem ein-
kennilega er, að stjórnsæmi landsins með hvernig átt, áráðunum verður á
hvarni og öfyrirleitun, staðfesting og sönnuningarnir um magn aði, svo, að
elsti er að sjá, að með hvernig leyf þessu með að í sönnu manni. Verður minn
þessu um langt tímabil, er þú er dæla, þú er getu að tilgjær þessu eigi dæla
sinnar eigi ávindingu og óþessu aðla: Þú er af sönnu hvar manna, sem
hinn og öfyrirleitun framkvæmdar í felagi við þú og sönnu þessu um, sam-
kvæmt í sönnu, eins og Hallinn sagði, þessu

Þú er að segja, er þú minn leyf staðfestu, að eftir útreiðingum
í Rannsóknarnefni 22. nóv. 1909 má segja að hver og einn elti aðra; hann
virdist allur heillur höfningur um langt tímabil eftir þú og þú sem ein-
kennilega er, að stjórnsæmi landsins með hvernig átt, áráðunum verður á
hvarni og öfyrirleitun, staðfesting og sönnuningarnir um magn aði, svo, að
elsti er að sjá, að með hvernig leyf þessu með að í sönnu manni. Verður minn
þessu um langt tímabil, er þú er dæla, þú er getu að tilgjær þessu eigi dæla
sinnar eigi ávindingu og óþessu aðla: Þú er af sönnu hvar manna, sem
hinn og öfyrirleitun framkvæmdar í felagi við þú og sönnu þessu um, sam-
kvæmt í sönnu, eins og Hallinn sagði, þessu

Þósta stór af Þ. Mr. var svo hærferdin gegn Haldóri sál. Jóns sýni, og hefði ég
í herra minnsti áttunda átt. Þá var sátt gætt og ástæða veidd og ástæða veidd og ástæða veidd,
enda minn herra minnsti áttunda átt. Þá var sátt gætt og ástæða veidd og ástæða veidd,
Haldóri Jónsson átti eigi nema tvö ár ólífud eftir það, og hafði mig sátt gætt og ástæða veidd,
og átti hann einn af sóttum gætt. Sál hans.

Um afstömunir frá er Þ. Mr. hóf gegn eftir minni Haldóri Jónssonar, og er í vísu lífi
„Háls Cobarricus“ er stjórnmáladid gegn úr og lét þessu í Hóstið Landvegjád
1916. Þó að afstömunir þessu átti, í hvaða tilgangi þessu var hafa og þessu
frá Haldóri - gegn gætt vísu, og gætt mín og ástæða veidd og ástæða veidd
átti: Eg veit engan, sem hefur „færðid það úr“, nema sem Haldóri er.

Aðeins vil ég segja þetta hér: Þ. Mr. var mér með áttu afstöppalans og lítt
hannur, þannig að hafi ég hlætt gjaldkeru ástæði, í fyrri þessu „settu“ (1. mars 1912)
og síðan stípaðu (7. maí 1914), sem lofu í vísu stíffis fræmna í Hóstið hanna er með
vel þessu. Eg hafði sátt við hann um sátt gætt, „um lofna og veidd“ og þessu
veidd herra, þessu gætt. En þessu er vísu þessu, að hann hafði þessu í þessu að láta
mig vísu að stjórnmálanum og fyrri vísu þessu, veiddi ég ástæða veidd hann í
þessu efnum og láta hann á mér stíffu, að þessu mátt þessu fyrri og an allan gætt
og undan þessu mér, ég veiddi engan stíffu í þessu eigi, þessu þessu er að það stíffu
átt eftir einhverju förtroggi þessu í minni gætt og stíffu þessu. Þótt
hann hefur í mig sátt gætt og veidd, lét ég þessu engin átt í mig þessu,
en veiddi að Haldóri þessu að þessu vísu veidd við hann að eigi. Eg átti áttu stíffu
áttu við Þjóni Sigmundson, sem var mér áttu sem fæddi vísu: Þessu er áttu og
þessu sem veidd og veidd.

Það var aðeins einn sinni sem mér leuti sáttu við Þ. Mr. Það var þessu,
en hann sagði, að ég hefði „áttu fyrri“ þessu gætt. Þessu er Haldóri dóttur að Óði;
stíffu er þessu á hann að veidd láta þessu að eigi í áttu þessu máttu er veidd. Þessu.

Rak hann mig þá út með eum m. líri að bróttumum og óvæðis ordum,
reidur mig af, og hæld ég hæld að reidi hann þá hafi orðið svo milt og
þess, að hann sé, hversu lítið mátt ég hef á því sem hann sagði, enda
mun ég þaga sátt með því fyrir lífningu á þessum m. líri en v. en þar, við
húsbónda mínum og yfirmann, og gæði ég þó elsi annað en að senda þessum
Kontursloft þess m. líri um líd og hann kveisti með út man dýrur.

Í eldar daga átti ég fán í landi þessum undir stjórnum þessum manna, þá þótti
Þjórn Sigurdson reysið eftir mátti að þessum öllum góðum til lídar, fékk hann þó ekki
nádíd, þótti það elti, og þess afstöpa nafna síns og undirbóðans Árin Jónssonar.

Því var það 7. apríl 1916, en ég spurði Þjórn Sigurdson: „Hvernig gæti þú, hvernig?
Þjórn Sigurdson laf nafn yðar við viðvitandi ósamnum sakar gættum á mig“ og hann
svaraði: „Þú er mi e. l. v. fullmáttid að segja að þú veir allar ósamnum“ þá fékk
vitid, að þú er mi „eltri þú gætt lían í þessum“, D. H., en vitid þú elti, að ég á eltri
eltri tei síðinn að þú gætt af þessum líanum en þú er?“

Ég veid meir við þú, og sagði, sem var, að ég veir eltri meir þú er mi vitid efti.
Spurði Þj. Sig. mig þá: „Hafid þú allrei þess gauragangum í þessum og þú er mi
meir innan úr þessum líanum?“

„Mei, aldrei!“ sagði ég, „enda helsti ég annað að þú gætt og þú er mi, en að þú er mi á
þú, að þú gætt á þú er mi.“

„Þú er mi“, sagði hann, „þú er mi eltri veir þú er mi þú er mi þú er mi, ég
að þú er mi. Ég veid að þú er mi að þú er mi þú er mi þú er mi; ég þú er mi eltri veir
þú er mi þú er mi!“

Þess veir fékk Þj. Sig. Ginnar þessum til þess að eltri. og í reitþess
þú er mi í þessum líanum og þú er mi þú er mi þú er mi. —

Að Þjórn Sigurdson tók þú er mi af þessum líanum var einungis af þessum líanum við Þjórn
Kúttjansson; svo var og meir alla þess, sem einungis þú er mi af þú er mi, þú er mi eltri veir.

visu lét hann eldi sjá sig um viðstödd að hálfs mánaðar -
launlausum, og þegar að gótt var og sent hann til hans til þess að verja
"þverning þessum lífi", þess hann vori þess haldinn "da gæm á lífi",
lá hann bláskafullur í lelli sínu, ymish sofaendi að háa réfrildi
og óbátostærnum um við konu sína.

Þaðna þessi ljó þvi samantaga í svo þessum glerhúsi að á hann mátti
elldi anda svo, að hann yrdi að augu og líjadrati niður sem bóla. Þetta
fann og só Þjórn Kristjánsson manna best. Það var þvi elldi hofar
en það að losna við hann á hvada leud sem var og und hvada, "fáljunn" sem
þvri handi voru: uppsoya, brottreiðtri og viðsigandi niðurlojingu. Þetta
vissi Richard og fann til selðar síns og var málkar, en gaf sigi að gætt.

Þessum manni mátti nota í fleot, enda sigandi hann þá sjálfur, þvri
niðils hann vindi stóðu sína sem þess stov", en hann lán að þessu þvri
sína í leilivitið, "Alt í gæmum sjó", "Gudbrandi þessum Katólstá" til
þess að stjeyfa sig und.

Þó er í vissum, að Richard hefði elldi fandi með þessum vilja út í
þetta at gagnvakt mæ, þvi allur þess oftast vel samant og gærdum
þvri áðum græða, þvriðum viðstífti samant, sem leidum þess vel, t. l. und tiljod-
föri, notu og bólu. - En þannu manni lengi þvri sód svelds eggina í lofti
y þvi þvri sé, rannsóttuarréttinn setjast á ríktstóla þvrið sem vori
og framtid sína. en elldi þó líf sitt - gangu þvri stjeyfustu. Og í gæri
munsu þannu, Gæm. Þvriðum og þvriðum þvriðum gangu þvri elldi þvrið
mæ um "affrot" mæ, en þvriðum þvriðum, þvriðum naund þvriðum þvriðum allri stjeyfustu
fandi í þessum þvriðum: Þvriðum allri þvriðum og þvriðum, en við þvriðum?

Það vissu þvriðum best sjálfu og gættu lífið við þvriðum þvriðum þvriðum, að þvriðum, þvriðum-
stap" sínu og þvriðum. Þvriðum var vordum!

Vilhjálmur Þriem var að vísu Þriem og sör sigi öðrinn, en hann var þessum -
 þessum niðri, fátalun og fann engan mátt í sér til þess að gegna prestverki
 sínum þar vestur í Suðfellsnesi. Þjórn Kristjánsson hóf hann að sér. Þá hann
 fátalun í bankanum, 16 eypti hús nr. 18. við Langveg fyrir 14000 kr. og lét
 hann fátalun með gáðum þjórnun. Sjáði Þjórn þann, sem oftast, að hann var
 gáður vinnu vinnu sína. Það var þá eigi undir, þótt Þjórn ætti haldi í Galí
 þessa stíðstéðinga síns. - Að Vilhjálmi Þriem hafi eigi verið niðri gegn
 að Þjórn Kristjánsson gegn mér, signdi þá hann til mín í Fuglshól
 17. janúar 1916, en hann kom og fór fram í þá völd mig, að ég stofuadi til fél-
 lagshöfnar með bankastjórninni um það að skrifu. Stjórnarráðinn sam-
 eiginlegt bréf frá öðrum, mér og allri bankastjórninni, og beiðja það, að taka
 eldi þess bankastjórnarinn gegn mér til greina heldur láta það mig
 falla niður með öllu!

Aldrei hefði ég getað hugað mér annan eins annungjast og þess þessum:
 þegar Þjórn Kristjánsson sé, að hann hefði hlaurid í sig og að öðrum hans og
 vitna lidotum, yfir heyrslur og all þetta bratt, öðrar að verda honum og þess
 áttum til háðingur, sendir hann Vilhjálmi Þriem til þess að láta mig,
 „sólun dólgrinn“ sjálfan, með öðrum það, að ég, ásamt öðrum þessum, banku
 stjórninni allri stóridi að fátalun Stjórnarráðins og beiðja stóðar fyrir
 mig, en um leið, að það geri svo lítið í bankastjórninni sjálfri, að það taki
 eldi þess til þess, sem hún var þó niðri þess að gegna höfðinu þessum
 um að það taki til greina með því að reka þessum í þessum greina í
 bratt í stöðu síni, að ónauksöldun máli, nema, vitna lidotum „fögu“.
 Enda sagði ég við Vilhjálmi Þriem: Hverda á... nefill þess banku stjórninn
 að ég sé, ef ég gæði þetta! Hún hefði hót og skrifad, þessum og þessum, en
 ég hvergi um þessum þessum; þessum þessum að halda máli sínu fram að þessum

of Jóhanninu Jóhannson af öllu við að vanda ræðum, enda fengu flestir þeir, t.d. Jón Halldórsson og A. J. Jóhannsson ákvarðun-gerðingur með það, að gefa ein líta á sér þeyra eða eða, að þeir voru með vilhollir, stýldi þá að vanda stöðu þeirra.

Þyðst þá í rann og verra allan-berkann í máti míni. Það er stýrnunin alla og vitum að minna sta minna ákvarðandi eða alla ötra minna og persónalid allt í ofan á lag; Enginn mátti hafa bót afna á bardi lífa sér af ög gætt þarum, ein þess að breiða yfir þann! Þessu var allt ljána al ög, og vit- laust, sem lýsti hvortso öggin í samu, Haffsgerumso lögn, t. líft og þetta er minn líd veitum má á stad, öþrifanidum og Ammingsi öta ög.

Ög só það öft síðan, að minna minni idrudu þá ein allin framklappso þessa, en mest þó Ánni Jóhannsson, en hlotu sígnid þó þann manndóm, að rita minn fridind, öft ölvinnu þeirra au dlat sítt, og vand öf vitum löga vel við þá, þótt öf vissi hvortu blud, og þann eigi lítum hafði ött í þargum þessu öllu. Þráfíð í ög ann, vel geymt.

Að stöðu þann (Ánni Jóhannsson) í málu þessu var minn ávall östíljau ög. Þann var, að þá öf vissi lögt, það er minn minn og samherji í bindindis málu, og sígnid þann þá m. a. í þá, að þann fylgdi minnu málstadi vel þann, þó gæ- gaurgangurinn var mestur íd öfti minni til umbod, manna. G. T. Stúla- annu, í ö. skp. 1910, sem Ingólfrunnun stúla og öttu í ö ladi sínu. Samdi Ánni þá, eða gædi reppkast að vanna öttali minn til störsfélunnar völd 1911. Öftað stúttast þlagg, og í öftað ann minn huns eigin rithönd, svo ög annað, en Jón Ánni ann þriantani sandi, en lödi sígn þann þlagg, að þá stíldu málstad minn og þilgang, sem þáin döir en státtu öttu and- þanningur fundu veitt athugasemur við ö sítt saknaut. Þar var pólitískin kerfið í öttid, og reyndi öf að losa mig við þann málot, en lött öttu þá völd 1911 vand öf að samþýðlja kosningu störsfélunnar og eindregni til máli minn

að láta kjósa mig sem stórtungla; Það afladi ég þó ekki að gera, en
 var talið frá mér, að það væri einn réttur til þess, að bjarga Þorfinni.
 Hverur komar bjargið það var, lét ég ósagt, en einhver varð að kjósa, og
 miðaðu allir málhóla í því efni á Seyðisfirði í þessum efni, þar sem
 mig dögur höfðaríkið í það að komu sér samman um annan hvorum þeirra,
 Ludvíka Guðmundssonar Hauksdóttur í Garðabíeld 1811. Þú var þó þó þetta
 mig þá láta, sínu frá hvort hlíð, að allt dettaði af góðum og gæmdu og
 þessum að glíðu í sundur. Þalleg þótti þú að þarna, mig svo gótt mat!
 Þú komast við og jafn, að ég var einn sinni svo berodur við Línu Jóhannu-
 sonar mig 1804 eitt í þessum barðumna hantíð 1911, að ég fann þá þess, að ég
 hafði verið hann. Hér fannst hann eiga þú stíllid þú og ég lét svo í það
 einn; en hitt er annað að það hefði mátt vera mildara, enda hefði það
 þú eigi stíllid eftir jafn djúpt sár í þessum hans, sem það gæði, og af
 þessum mig hann hafði sennit svo þóttamlega gegn mig, og að þessu þess
 þú hefust sár mig og stíllid. Skrif þess og varir fyrir mig mig, Þú. Þú.
 í Garðabíeldum, en þú stíllid og eftir áttóðum mannum, og
 jafnvel þótt hann vísar, að hann hafði mig fyrir ringnum söðum.
 En svo þótt hann fyrir það og ég hefði gleypt þú og fyrir gæði það.
 Þú er ég og samfordur mig það, að Þjórn Hluthafssonar sjálfan ídrad
 þess, að hann stíllid hafði farið út í þetta þess og atad sár, svo út í þú
 sem hann gæði, þú mig þess þess, Þú Hluthafssonar leður sár og
 Célfur G. Gylfsson, sem þú var gáðum mig og mig var ofar
 en einn sinni sáður út af þessum frá þessum, til þess að þú mig til þess,
 a. m. 18. að láta mig hann og stíllid. Eftir að jafn, að þessum hafandi ég
 mig allt og vildi stíllid framur mig eiga. Hann þar til stíllid mig
 og mig þessum þessum í þessum, en í vild lét ég þú síður þessum. Þú stíllid

hann með öllu og falandi aldrei verð við hann vegg frá því. Sem von var,
 mun hann sígi þessi óstær meiri mætur í meiri eðlis en áður. Hitt er undri
 óstíðjauklyga, að Jón sonur hans hefir heldur sígi falad verð við mig síðan, en
 sígur í síni fyrirbæturlyga, og lét ég meiri þad í lítlu rúmi liggja: Þessi eldi,
 hefir hann hefir veitt góðan mann að geyma ína gófgang og fríer betri
 að eiga sem minnst við hann. Við verplun hans hefir ég þó ávallt haft
 mikil viðstífti og góð, því hann er ein hin besta hafi í eðl.

Áttum þeir og konur, er með meiri munni í Landbankannum voru meiri hvern
 áttum betri, sem vinnumstíðis og vel viljandi, en þeir mættu einni lótsíð
 á síni eigi ein þeyra. Meðal þeirra var Jakob Moller, einu hinu betri sam-
 verkamannur, en ég notkann lína hefi átti og þá eldi síðis Jón Halldósson
 og stíðjauklyga Sigdís Steingrimsdóttir og ^{Agústa} ~~Þor~~ Björnsdóttir, Sigrídur
 Þryggvólfsdóttir og Jóhanna Þórdardóttir, hvern annari betri. Þar var
 og Ragnar Kvaran, Jón Díasen, Sogvinnur Þórdarson (tónstíð) og sér. Mr.
 Demillson og Collo Jón Þryggvólfsson (bróðir Sigrídur), einu hinu ótrúgar-
 legasti unglíngur, en ég hefir kennt í þóri við. A. J. Johnson og Karl
 sonur hans, Björn Carlsson og Þryggvólfs Þorleifsson, einu hinu
 var Karl Johnson gæðugur og góður þéttur, en minna hefir ég gífur
 að segja en hinu þórum, en við málid voru raddir.

Hinnar Stefáns son kom síðan og reyndist einu hinu frúðasti mættu og
 ráðvandahti í orðum og atháfunum, enda vadd hann meðhjálpani minni og
 svo Jón Halldósson þegar annarhlíð var mest og eldi vadd þjófríkennt
 að veita mér aðstod í Stæfi minni, sem ég einu þar, á leygd í og dmi eldi.

Að þínu leyfi átti ég en fíða stöðu þarna og féll lítillur mun bótun
 á þórum meiri og bankannum til vryggis. Há þar til nefna:

1. Tvö fyrstu þremur í fylgistöðum við Sparisjádum, hlaufrreitunum,

reisingislaus, inn hringur, vaxla o.s.frv. vaxd eij ad loygu in eigin
vasa, adur en bankastjornin kofst ad inial ad notud stey lali for lid
felijj

1. Sunn euid 1914 bjuggum vid Bjorn Sigurdson in leikninga og adflauis
inn grindur (Skrautur) kringum gjaldkeran og adra pa er vinnu vaxd frammi
vid afgreidstu loedin, svo ad þessu sidu se hofu i, ad vaxd om andi in sum
nau þar i peninga, avissann ad omur vaxdast stjoð.

Korinn greidlega þad gæst ad komo þessum nu lofnum i, nu eja gæst,
ad þa komuot i 11. ellifu árum sidar ad euid 1925!

3. Eij hald þu fram in bankastjornin, ad gjaldkeran var algjofstjoð
lannu in adbygd i þe bankan. þu adbygd steyldi bankinn eja eja
bera. Þad eij þu fram, ad eij steyldi adan lali of starfnum se eja
gjaldkeri, ef samad ydi i mig, ad eij hofu gæst svo mig eja eja
andi þeð ad gæstastot gæstastot bankann ad vidstifta umm-
nu þess, ad eigi matli vid mig, en eij adstildi ad svo vel vori
nu euid hrad alla afgreidtu og bethald i hradu, ad þess vori
ad samreyna, hvort gleppastot in vori gjaldkerannu ad kemur ad eigi,
heldur adur. þu eji lid svo nefna mistalninga þe adfalla i brok
nu adur.

Þessu var eigi vori komandi og þu eigin gæstastot þessu þessu en
eij var þessu in bankann 1928, en sidar komuot þessu i og lali
gjaldkerannu eja adbygd vori i sumu eja, heldur bankinn eja eja.

4. þu hald eij og þu fram, ad gjaldkeran steyldi eigi þessu i eja eja
sinnu nemur milliforglur, heldur ad eino uppheldu þu, eja eja
heldu in og inn, svo peninga.

Þetta fekk heldur eigi, en er nu komid i, sidar eij for þadur.

5. Eftir því að þú, hversu óhentuff þú vör og tafsaust, að veldi að senda
 hvern einasta bréfnepil, stígal og útgjalds skilpanir upp til banka-
 stjórnaðis og ná í bláð þessi frá henni, fara upp og ofan hóan stíga
 og lida eftir afgreiddum þessum lengur í hvern sinn. Þessu
 hefti mátt koma hjó og mátti einu lagi, með því að hafa lyftu ofan frá
 loftinu niður í afgreiddum salum, láta bláðin í haus og kalla þau þá á
 vör að ofan og undan.

Ómögulegt reynist að þó þessu framgengt, en ein er lyfta þessi þó einu
 fyrir löngu til miðils hagdaraula, fyrir alla.

Þannig mátti lengi telja, að þótt ég og þú ávallt í samræði við þjón
 Sigurðsson - reynði að bjóta upp á einhverjum nýjum, er ég sé, að
 niðurda til einhverus hagsæðis eða öryggis fyrir mig í starfi mínu og
 jafnframt bankansum gjálfnum og þessu er þar vort að verðum, þá var
 því elti einungis og ávallt illa helid, heldur og offatítt var ég látinn
 stíla þá, að því hefti ég euga þellirgu í þessu eða stílling, eða þá,
 að annað vort öggi undir, t. d. þá, að ég vöri hatur til stjórnaðis
 og banka stjórnaðis, vör að stíla mér fram í þá, sem mér stáni
 elti undir, ein vildi jafnvel láta sýna þú svo, sem ég þáttist hafa þar
 mér. Þó segja en t. d. bópari eða banka stjórnaðis.

Þarft ég elti að kalla þá fram, að elti af þessu lá til grundvella
 athugasemum mínum og upp á stíllingum. Því líkar gæðgætt og gætt samtí
 gætt hvernig myndast né fróast nema í heila mótun sjúks mótun-
 nans, en allo elti neins þess, en þjóna átti stórti og fjárfingalögri
 stjórnaðis lands og fjóðar. Þá var og síður en svo, að ég vildi eða reynði
 til að gera mig samtí dýrdögum í kostnað þessu en mér vort hafa en
 ég, enda vortist mér, að þá vortist elti og, að þá vöri sem best til stíla

skaldid, virdingarnum, vitumunum og stjórnsleutunum á heimilum þess.

Semilíga hafa þessi afstíffi mín orðid til þess m. a. á þess undir atferlingu
gagnvart mér, en þar komu fleiri til greina: Eg var sátt aður þess, að ég myndi
elsti einungis bankastjórninni óvísu, samstarfsminnum minnum óþurpísi
og viðstíffanum bankans „gedstírdleiti og óvísu“.

Alta voru þetta hin megnóta ósamskipti, alveg óvísu og óþurpísi
sagt. en sattu, þess þess almenningur komst að þess lívað um varð vera
og félti að þessa áttónatíðin, tránst mér steyti, m. a. Austan af Eyra-
bakkum, bréf sannað in Hafnarfundi og undirstíffalistar frá svo að segja
áttum hinum mér brátt viðstíffanum bankans þess í Öllum og m.
þessum þess, en átt líftu þess yfir, að átt áttum voru óþurpísi með
átt og; agustáttar þess eigin þess lívað þess átt. Hafði, og þess
þessum þess steyti þess, bréf eða steyti, þess en þess þess mér í þessum;
en þess var þess að engu þess í „Óttu þess“ að ég vildi elsti að þessum
gött sagt, að ég hefði átt þess orðid mér átt um þess átt þess, enda
vildi þess um þess og engu þess, en að þessum stóttu þess þessum
um að þess vör þess, en þess um þess og vel þess.

Éttu átt þess í þess, að þessum átt og þessum þessum minni og
vini, m. a. Rudvill G. Hámsen, Siggeir Þorjason, Guðm. Guðmundson (Snild) og
Þótt G. Það áttum in þessum átt. þessum stóttu að þess að þess undirstíffu
þessum meðal viðstíffanum bankans. Vítanlega þess mér voru þess, þess
þess í notadist þess elsti, þessum í þess voru mihilsvörð þessum og gótt
þessum þess, að ég átt þess átt stóttu þessum áttum en þess, þess
„þessum þessum þessum átt?“

Að ég hefði ryttuð upp endurminningar þessum, en átt elsti vagna þess, að
ég hefði þess þessum þess, þessum þessum þess, að ég átt að þessum þessum

notkennu stúrans ljósi yfir atberndina og ástandid, en ella mundi, enda
"sögu-fróðsilur" notkennu í þeim fölgjum, sem sjá get vel umst áðrum að
stremmtu sér við, ef þeim þá þykki notkennid. Hann varid.

En aðalmarkt mitt með þessu er að sýna, að stjórni mála spillingu síu,
sem svo mjög gætti á þessum tímum, svo hatron og illvíg sem þú er,
eigi röt sína að reykja - til Valtýskunnar, Stofunnar Fólans og C. C. C., til
Heltrar "gömlu Karlanna" in Randsbankanna - og, að "aðal sýtt áttan" í
Eldum þessum máttum var einu og tinnu samu máttu, í Hjónu Kristjánsson.
Tú er hann fallinn frá, en sjá er vissu um, að hann hefði gefid sér betri
orðslys, ef hann hefði notað hefði-leika sína og þekkingu, sem heort-
kveggja var ulla eigi svo lítil, á annan - og betri - veg en hann gerdi og
orðid máttu að meiri einu fyrir þú.

Þú er alls eigi að reita, að hann hefði verið að gjarna leyti þjóðmáttu máttu,
sem komid hefði mörgu góðu og vopnsömu verki vel á veg, en þessum máttu
mannu hefði hann alls eigi lott, allra sítt í stjórnmálum. Það hefði
hann þó getad, sér að meira hláttu og áttu til leidda máttu. —

Eyjölfur ljóstallur stóð í hafi við Hagnis Stefnarson lands höfðingja. Hann
þess aldur stjórnsömu þess títt stóð og leyndi Eyjölfur þú og Stefnarson og segid,
Gyristur mjög: "Þú erid lands höfðingjann, Eyjölfur?"

"Ejé," sagdi Eyjölfur; "sjá þú á guld og góða menn, en þú er þú og annar!"
Eg sagdi áður, að sjá hefði, fyrir lítid í þ. 16. — Það gerdi sjá, en aldrei
svo að þú komi fram á áttu máttu en í þessu máttu; Eg komad aldrei
að þessu lítid máttu. Eða áttu máttu, en hann sjá þú áttu máttu
þessu lítid sjá dædid að þessu og máttu þú máttu samu máttu, að sjá máttu
máttu að Eyjölfur máttu: Eg máttu guld og góða menn, en fyrir lítid máttu
máttu og annar!" Þess máttu er svo varid, að þetta guldin fleiri en 13. 16.!

vegru þessu ljóðs á land mínu í Skoptunli, en þá semir lofu, að stór áður
mínu sé eigi ávalt svo dín mjúktur sem annara manna (eda, hálfaró),
og þú kunnir þeir eigi um ís þoum til þess að gæða sér á því sem um er,
en, sem sé góðum hálfaró með brennivíni! En þú segir þú forni að vör
þessu manna matu.

Það hafa margir fundað sig í hverum lítil áhrif af öðrum þessum höfðum í heit-
brigði mínu heði andlega og líkamlega; Og hefi þelid þú sem hverju áðru
úværi, en í mig hefi stóllid í trúföðum og löngum fjallvegi. Þú samna er,
að í líkamshættu mínu hafi þú mikil áhrif, því ég var oft svo ferjstun, eftir
hvíldarlausu stöðu í höfdu jólfins frá 14. 9 1/2 að morgni til 14. 5 að kvöldi
eda í 7 1/2 tíma samfleytt og síðan við að telja sjóðinn, þoum þoum í lag
og oft að leika að stólligum langförm í kvöld, oft förm til 14. 11-12, enda
væri ég oft, þoum ég gat fandi þeim 14. 5-6 sídd. til að matart, væri ég að
hvíla mig hjá Aljónsbátargardinum og er þeim þoum, að leggja mig fyrir í
legubelkum með ferjstunni stofaði.

Og matadist oftast undan 14. 9 að morgni, féll svo þessi með smurdu brandi
14. um 1, og reytti þess í Caubkannum; en svo "þugulson" var Caubkanninn
við mig, að mér einum og engum áðru var leyft að matart mena í hel-
stunnum stöðu í Caubkannum, en þú var við dýr var þessu þoum þoum; væri ég
þú ávalt að standa upp til þess að hindra eigi ágang manna þessu, en þoum þoum
þoum þoum í þessu þessu til þess að leita þér til gæða. Þú er þú vitanslega stöðu
á mér við þoum þoum þoum, en þoum þoum þoum til þess, enda um Caubkanninn
in þoum til þess stöðu, að ég fangi að njóta þessu sem best, og þú valid mér
þoum þoum stöðu. Þoum þoum þoum þoum þoum, en þoum þoum þoum þoum,
stóllig, en þoum er eigi að síður sattu og mér er á sattu sjálfan mig þoum þoum, að
þoum eigi sjúð, "þoum þoum" í þessu og þoum þoum þoum þoum.

Heinu svaraðu mig þá og höfðu oft svarað síðan: „Hverniq getur þengid af þér, að láta fara svo na með þig, eins og 4 spíl eða 16 ítsindi?“

Þessu hefi ég oftast svarað, þafi'g annars svarað þér, í þessu leid:

Eg sá, vadi í þessu og öðru, þ. ú. m. í of sóttum: það bankastjórnin, B. Nr. 260 hafði fyrir augum og hver hinni hann væri lagi tilgangur þennar var með öllu þessu, en hann var sá - og enginn annar, - að gjöra mér lífid svo erfitt, leiddan í venni minni þar og í þotandi, að ég myndi til, fyrir eða síðan, að hvefja frá þér öllu, á þessu að vera fyrir þi í míg hann væri lagi sáhi, svo þu óráðvandi eða fjófuð. En staðfesti mitt, var þi svo undar- lopt, að ég vildi heldur lida smá vegilef, ofgjandi, en að gera henni síð til þegdar, að þoka þaðan um eitth þer, hvað þi meira. Þetta sá hún og þi var ymsta annars bragða leitad til þess að skrýfta mig, m. a. með þér í veltu mér um vandrýnlega á stað t. d. í október, þegar ég vandi að gegna öllum gjaldkeru- stofnum einu - sparisjádnum einum árin 1914, 1915 og fyrstu dagana í júlímánuði, en þi var jafnan niðla meira annaði en ello.

Þegar bankastjórnin lagði blátt barn við þér, að Jón Halldórson, á staðali míg með þér, að gegna gjaldkerustarfnum við sparisjádnum, sagði ég banku- stjórninni stórt og stórt, að þetta gendi mér eitth þer: Eg mundi af- greida alla þi, en ég myndi yfir að afgreida, jafnvel fram eftir öllu kvöldi; hinni yrdi að bíða. Þetta veid bankastjórninni að fullu: Min sá, að þetta gat ekki gengid vagna við steppumanna og þi var stað. að Þórn Sigurðsson sagði, að Jón Halldórson skyldi gegna sparisjádustarfnum sama gjaldkeru, eins og áður hafði veid í október og fyrstu dagana í júlí, vandrýnlega í míni óþygd. Þarna var óþlyni min, þvermáttu og godstíu, eða jafnvel ósvifni gagna- vart sjálfri bankastjórninni "fólgin. Hverniq átti hún að fola það!?

En andlegu áhrifin? Þótt segja megi að "þekki" í mér þafi veid hord,

hefði ég jafnan hefðgladur verið og því átti ég til þess með líta á alls þessu
 eudemonískt og þessu sem „grín“, að vissu gráttu grín er þannig, en það var annað, og
 hefði mér þessu fyrir mig í þessu efni og það var það, að ég vissi ávallt og á
 hvarða tíma sem var, að stjórnmálum var ávallt í lagi. Og vissi ávallt hvar þann
 átti að vera, hvernig sem að mér var þessu með athyggjum í höndum, eða m.ö.ö.
 Og hefði góða samvirkni hvar þann áhrófi, og gaf ávallt sátt endurskoðunum,
 hvernig og á hvarða tíma sem þessu þessu — og eftir í myndum afgreiddum þessu
 til upptalningar á stjórnmálum, uppi efni hvar þann var ávallt að vera, og eigin
 breyting yrdi á höndum til þessu þessu dagum. Þótti endurskoðunum það
 vera þessu og náðummi og hvarða lagsord á mig fyrir það, t. l. Tryggvi
 Guðhauksson, Eggert Þórisson o. fl.

Vantadi t. d. eitthvað í stjórnmálum að afgreiddum lagsordum gráttu og það sama
 hvarða á þann, sem ávantadi og hvarða jafnan sem svo.

Ef þú (f. e. og) stýldið degja í mátt og það sýndi sig að margir áður
 svo mikið var athyggjum við stjórnmálum, hvernig heldur þú á að þessu þessu
 að áttum yrdi við að hvarða frá þessu og þessu hvarða ávallt ávallt ávallt
 hefði verið. Þessa áttu þann eldri von af þessu!

Þú þyrst, sem ég áttu að þessu og þessu ávallt ávallt ávallt, og að ég
 stýldi eldi þessu mig í sama sodium, sem ég vissi að var þessu ávallt ávallt ávallt
 í þessu þessu þessu, að vissu sáttu með vissu, hvar stjórnmálum leid, það var í þessu
 stjórnmálum sem þann stýtti og hvarða stýtti sáttu, en eigin ávallt ávallt, og hefði ég
 gjort þessu fyrir þessu áttu mig og vissu á áttum stadi.

Þegar þú áttu þessu þessu áttu mig og vissu á áttum stadi, þessu þessu
 stjórnmálum og misbædd, en þessu þessu með þessu þessu, var þessu þessu í þessu
 einu þessu mig og þessu áttu mig og þessu áttu mig og þessu áttu mig og þessu
 áttu mig og þessu áttu mig og þessu áttu mig og þessu áttu mig og þessu áttu mig

sino oðr hversu lengi þeir þá ad vera vid það.

þannig var þetta meðan ef var í Landi þauðanum, ad manni hófðu lífid af yfri-
stjórnum hans ad segja; þeir gat bókari þauðans legid fullu þessu í rími sínu af
gjóð sei rýp veltindi; þeir gátu manni var eftir stóð síu af haged sei eftir vild
sínu. Hvernig það er mi veit ef elki, en þyggjó, ad lítil brestinghafi of þessu orðid.

þau þannig þeir, sem spurja málh: „Hva' eru ástæður ad rýfta þetta upp nú?
Hvernig ef einhverri segja: „því þú stóli minum þessum, flættum, með lokkvari
líkum, en þeir eiga stólið ad áttu stólið“.

Þetta atvikið held ég, ad ef þessi þessu er ad, enda líggur það í augnum rýfti,
ad þú vilt, ad manni þá gjóð um það ad vita, en þeir þá af þessu bókari ad
þá sem samtidan manni minni þessu um það ad vita í sínu sínu.

Þetta atvikið er ad ef þessu líd: það er síðan en svo ad ef þessi þessu
um af hald ad í þessu manni; þá er um margu þessu, „índu þessu þessu
manni, en allt eigi, ad minni þessu þessu ad milt í manni, síð,
ef þú þessu er líd, og það er vitandi ad þessu, þessu ad þessu, miltum
stóðum þessu þessu ad þessu í svo milti þessu stóðum, sem þessu þessu
þessu er veit ad þessu ad veit þessu.

„Ullar þessu þessu“, í ad þessu, sem í minni þessu þessu, þessu þessu þessu
þessu þessu með þessu þessu þessu ad þessu, þessu þessu þessu þessu ad
í þessu þessu. Þessi þessu þessu þessu þessu, þessu þessu, þessu
vild þessu þessu, ad þessu þessu þessu þessu þessu ad þessu þessu þessu
eintvegi þessu þessu, en þessu, og þessu þessu þessu þessu, þessu ad þessu þessu
í þessu þessu þessu þessu þessu þessu, sem milti þessu þessu
í þessu þessu þessu þessu þessu, sem milti þessu þessu þessu þessu
þessu þessu, milti ad þessu í þessu milti þessu þessu þessu þessu

minna allra og allra erlendna landa, bæði í flestum löndum Norðr, álfumna
 og í mörgum stórum löngum löndum, en hafðu viðskipti við landam. Vikant, 10
 átti enginn tala stafur í milliförsum þessum erindi í sjóðum gjaldkeru
 landam, en þessum félögum í eigna treyft og kardist þó þjórn Sigvinnsson alls
 meir fyrir þeirri treytingu en ég, því hver smá er stór stíssa sem á varð
 við milliförsum þessa til ein frá- og fids með margar, þó flestir þeirra
 leiddu áttuð síðar, þegar þeim erlendu landam uppgefnuðu þess - þá hafðu
 þar óþægindi mikil í för með sér, því ég varð ávallt sem gjaldkeri, á
 tala þess til græna og græna síð sama daginn, sem þess kemna fram og oft
 voru þess meir - af landamunum í þess, enda frá hömum þessum.

En þessu mið vata, að nokkur mætur, sem gæfir svo ábyrgd er mikil.
 Starfi um mörg ár, sem ég varð að hafa í heudi, sem ábyrgur fyrir allum
 sjóðum landam, sé svo auvirkilega veltuð áður, að þannu geri sér að
 gæða, að þessu er smala drengur (Þondredrang) sem Þ. K. var, í þessum
 um ömum og ýmsum aðgerðum, erist gæfir þessum með upplögnum seltar-
 gæfum og heitum þessu veltuð áður og vaxalla þjóna sínum í heitum nokkuð
 um manni, jafnvel foth um minna. Þá ómektum starf þess að ræða?

Var það að gæra þá þessu til mín, að ég lesi óþakmarks að vindingu fyrir
 þessu um þessu landa og jafnvel velvilðar til þess. Eg heiddi þessu eldri,
 og þó: Eg óþakdi þessu eitth, að ég gat aldrei vitað til þessu viltuð þessu
 og óþakdi þessu þessu kynni að tala. Eg var þessu viltuð um mig og starf
 mitt og oft í gláðum um þessu, að e. t. mundi ég ástjasta í veldi þessu
 er þann og leigju þessu kynni að leggja fyrir mig, enda var þessu í samleiða
 athugasemur, að þessu síðari starfs á min, að ég hafi alls erind gjóðum: Hlj
 viltuð ástjasta er og óþakdi þessu leigju og oft hundruð kynni í gjóðum
 og þessu held ég síðar, að einhver af þessum mörgu þjófum, en síðar komst

upps um, ad drogið hefði séi þugir þess mæls (allt ad 60- To þessundar þafi
 af þil vill verdid full fingralangir og aft þatt i þapinu, þott egi einfeldni
 minni gæmadi en gæu þessra minni gæstlu þó, oðá meðan þeir voru mér hand-
 gangastir, en eftir það, ad þeir voru nánustu samverðamenn minni, s. t. einn og þrjú
 Þeyjólsson, Þeyjólfrú Þorsteinsson, Karl Johnson, Þjorn Carlsson og Þorsteinsson
 Jónsson (Dodd) Þó þad ad egi átti, hvernig þeir hefðu hefðar séi i Carthausum og
 hefður séi, þangad þil konud var i laid þessu. Egi vil þó þola þad fram, ad
 egi hefði ad einn gæm i þessum mönnum en engi vissu fyrir þri, ad einn þessu
 þafi verid valdið ad misfella þeim en i egnunum vadd þið mér, en eftir ad þy þi
 mér egi áttu þess ad þeir þafi s. t. v. aft einhverum þatt i þri.

Egi þadft aft undan þri og ávalt með þeigi og hærteisi, ad egi vori losaður
 vid svo náma samvinnum vid menn þessa, sem þiú var, ein þinn þri Þeyjólfrú
 sem þatt dröflegur vori og með afbrigðum ástandumessamur, var þessu mija, oðá-
 vör og ein áttu mija, en egi fékk ad einn þessi svo þið D. M. i, Þar þessu
 ræddu þri, en ekkri þess, hvaða mönnum þiú þessu stöfju þess i Carthau-
 sum, og þri verid en ekkri þess! - Þið þetta saf og vadd egi ad þola þad.

Þott egi i þessum samkeandi og i þessum þessi minni tali min þessu, ad þola, þá má
 þessi ad þar þafi verid minni og egi loft þolþeði ad þetta, en egi þyktist þaf,
 sýnt þad a. m. þ. þessu og egi minni, ad egi þessi ekkri velj ad þola allt þad
 en ad mér þessi verid rétt og þeigi minni, en ekkri minni manni fyrir þad.

Þið þetta var árið 1902, þinn 5. júlí, en egi þot mig upps þri Gyraþalþi eftir ad einn
 11 Kl. þinn. m. þessu - þott vattin dröfist þri, þri egi svo þessu verid þri vott
 en ad þar - og þessu þessu vottin frá þinnu manni þessu og þessu, en egi
 þessi þessu þar minni manni áttu ad ið áttu minni þessu, hvað þessi þessi
 vid, en þá átti egi þessu á þri þessu, ad þessi minni vottin og egi áttu
 vadd og þessu þessu i þessu vid þessu minni og þessu þessu, m.

5. orðum, selja hvarfkerzgjá eða fótla undan fessum valdi og haldi
hvarfkerzgjá sjálfstæði mínu og samfellingu og sýna að ég verð madur, en
geit enginn.

Hátt atvikið var um aðstoðun frá og stöfum, sem og fótla í bankamálum um
ára málin 1915-1916, að fótla elldi. Fyrir ósvifunustu álygnum og óþolnum
þessum manna, en frá réðmótum að mér, vitandi það, að svo góða samvissu
hafði ég, að ég vissi það fyrir fram, að elldi er nýja hlustun á gnaði dórnari
göti fangist til þess að fella yfir mér ranglátun dórn.

Því var það eitt hið fyrsta verk mitt, en ég vissi um höfðingja allar
vitnaðarvæðing og lína nauðarvæðing og fyrir þessum, sem átti sér
stað 16. des. 1915, að ég skrifaði þess, að bankastjórnin lýsti því yfir opin-
berlega og á þessum, að höfðingjarnar gætu verið að engu leyti byggðar á
óræðvæðni míni eða fótla, að eitthvert ólag verði á fjárgælu míni við bank-
um. Yfirhúsing þessi mínir mig, að þess verði í bláðnum, e. v. H. Þorvald
fyrir þa um áramótin áður nefndu. Að henni fanginni - og það virkileg and-
velli að La. hana skrifa fyrir allt - var ég ornggur um allt annað og fótla fótla
til vanaaðstoðu mínar, sem brátt sýndist mér vörn í eldri sölu.

Atvikið þessi tæði helgi ég gjörð að mistals efni oft áður, en því endurtekki ég
þau mi, að ég vil sýna, að það eru glögg og stórir sakmótt fyrir því, þó að
menn eiga og mega láta ljóða sér, svo að þess verði eigi. Að míni men-
skli en áður. Þetta er svo augljóst mér, að engin þótt er í því, að þótt það
sér staklega fann: Þá, sem eitt ljóða sér það, að gjörð vilja laust verk-
fari og handverði annara manna, oft að nauðsyn laust, en lítilmenni og
í hvarfi þess annara manna stórid eða vörðingju þessum; hann er sínu eigin
bóddum og þótt, heigull og heigull þess me stá, helgi enginn madur verid, en
enginn madur og veridur aldrei madur, því hann helgi gjörð eigin glöðdalti

